

KRATKA DNEVNA ZGODBA

C. MORA:

LEPOTA

Kako je mogla to storiti, si Gabrijele pozneje ni mogla pojasniti. Tisto popoldne se je bila pravkar malce udobno usedla v naslanjač: le malce, zakaj, sicer je sedela vedno prav skromno, zmeraj pripravljena, da se odzove na prvi migljaj svoje gospodarice. Ni lahko biti družabnica! A zdaj je stara gospa zadremala. Trudno je polzel pogled mladega dekleta po kolonah časopisa ki ga je pravkar brala gospej. Pri člankih o zabavah in modi je dalj obstala. Zakaj ji ni tako, kakor tem srečnim ženskam, ki gredo skozi življenje vse lepe in občudovane, prekrasno oblečene in ljubljene. Nalutno je zavzdihnila, listala dalje in tedaj se je zgodilo: Časopis je objavil razpis o tekmi lepotic in jih pozival, naj pošljejo svoje slike. Kako je bilo zavidati tisti, ki bo dobila prvo nagrado! A tudi drugim bo lepo, ki bodo omenjene v njih slike objavljene v listu... Zakaj ni ona lepa! Zmeraj so jo potiskali v ozadje. Če je šla kdaj kam na zabavo, so bile vedno njene prijateljice tiste, ki so jih prosili kakega plena, z njo pa je kvečjemu spregovoril kdo nekaj dobrohotnih besed. Ti moški niso imeli razumevanja za njene jasne pametne poteze. In tako je prišla v devet in dvajseto leto. Mahoma je vstala in šla v svojo sobo. Ondi je imela med drugimi slikami tudi fotografijo nekega dekleta, ki je bila pred leti z njo skupaj v zavodu. To je bila sijajna, srčnato mlada lepota. In ker je bila tako lepa, je Gabrijele hranila to njeno sliko, dasi z dekletom že dolgo ni bila v nikaki zvezi. Na to fotografijo se je Gabrijele podpisala s svojim imenom, priložila naslov in odposlala uredništvu lista. Gabrijele je preživela naslednje dni v silni razburjenosti. Kakor se je zavedala svoje nelepote zunanosti, tako je bila prepričana o krasoti svoje bivše sošolke. Če bo dobila sliko prvo nagrado in bo vsa zadeva prišla na dan? Ali jo bodo celo kaznovali? Na vsak način pa bo ob službo. Toda usoda je bilo ravnala z njo. Med tekmovalkami je bilo dosti še lepih deklet in slika njene sošolke je dobila četrto nagrado — nagrado za tolažbo — a je bila med deso-

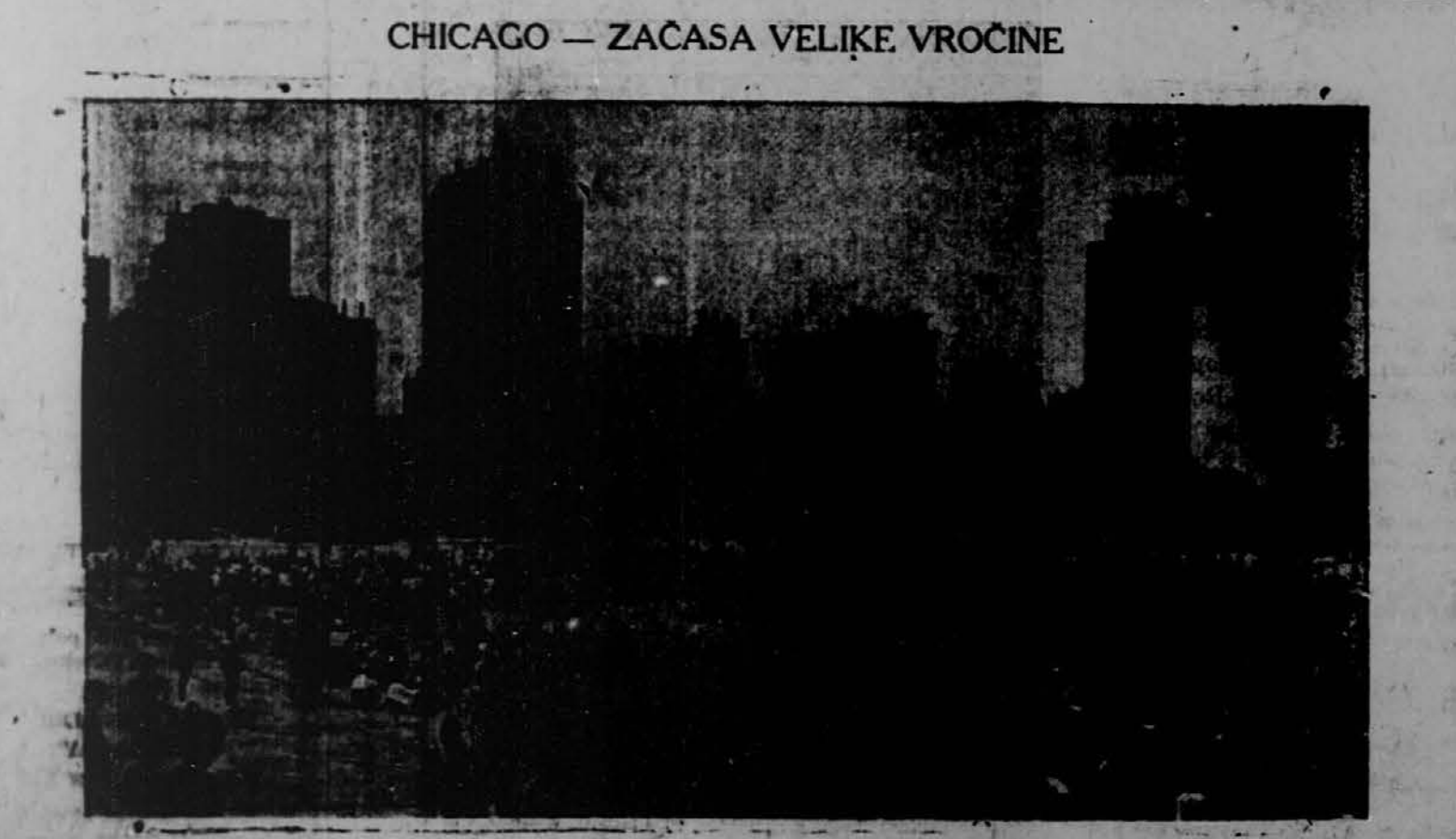
timu najlepšimi vendarle objavljena v vseh listih. Prišla so pisma, cenik modnik tvrdk, prošnja in ljubezenska pisma, prva te vrste, ki jih je dobila v svojem življenju. Brezbržno jih je prebirala, saj niso bila njej namenjena. Le eno pismo je bilo takšno, ki jo je nekako zamislila. S preprostimi besedami se je pisec resno zanimal za dozdevno lepoticu Gabrijele. Na to pismo je Gabriela odgovorila, ker ni mogla drugače. Nenadoma je začutila, kako je bila sama. Vse je izlila na papir in sama sebi se je čudila, da je bilo pismo tako odkrito in osebno. Kmalu je prejela odgovor. Dopisovanje se je začelo in razpredlo in kmalu je spoznala, da se ne more več umakniti s pozorišča. Kaj naj bi storila? Vsa stearija se bo razodela, in zdaj, zdaj je ni bilo strah, da bo razkrinkana, marveč je občutila tudi hudo bolečino, da bo spričo tega edinega človeka, ki ga je ljubila, zares ljubila, tako osmečena, mogoče celo oblatena kot sleparka. Za zmeraj mora izginiti iz njegovega kroga. Vendar ga mora še videti, vsaj enkrat videti in enkrat samkrat govoriti z njim. V nedeljo je bila ob dogovorjeni uri v kavarni. Takoj ga je spoznala po sliki, ki ji jo je bil nedavno poslal. Sree ji je burno utripalo in za hip se je podzavestno začudila, ko je, že pred njo stoječ, ni spoznal. Seveda, saj je pričakoval po sliki ono drugo... "Moja prijateljica Gabrijele prosi oprostehja," je slednjič tiho dejala. "Ni več utegnula, da bi vam pravočasno sporočila. Kar iznenada je zbolela." Temna rdečica ji je zaplala v lice. Videla je, kako je bil njegov pogled razočaran, a že je pristavil zanjo stol k mizi in začela sta se pogovarjati. Spočetka ji besede niso hotele z jezika. Ato je kmalu minilo. Saj sta vendar že dolgo poznala drug drugega in imela ista zanimanja čustva, misli, besede... Večkrat je opazila, kako jo je njegov razumni pogled začudenotril. Spet in spet je pozabila, da prav za prav ne sedi radi nje v kavarni, pa se je tako ljubeznivo vedel z njo. Od vzburjenja je zardevala, oči so se ji blestele, kar polepšana je bila.

Čas je potekal. Gabrijele je bila morala že zdavnaj oditi, pa ni mogla. Vedela je pač, da ga ne bo nikoli več videla. Slednjič je vstala. Spremil jo je. "Izročite svoji prijateljici Gabrijele moje pozdrave! Jako mi je žal, da je zbolela," je dejal. "A nekaj vam moram priznati; prvo pismo sem ji pisal zgolj iz radovednosti, kakšno dušo ima taka lepota. A pametna prisrčna pisma vaše prijateljice Gabrijele os me presenetila in čudno priklenila. Vendar..." malo je obstal, "vendar sem nekoliko v strahu prišel na ta sestanek. Saj ni kar tako za moškega, da bi se po bližje seznanil s tako zvano javno lepoticu. Sicer sem pa vedel, da ste prišli vi, čeprav je, po pislih sodeč, vaša prijateljica Gabrijele jako dober, pameten človek. In... kajne, da vas bom še kdaj videl? Njegove oči so se toplo zazrle v njene. "Mene!" Vsa se je zmedla. "Saj mislim... to bo moja prijateljica..." "Veste," je nadaljeval, ne da se oziral na njen ugovor, "čutim, kakor da bi vas že od nekdaj poznal. Mogoče je to kako duhovno sorodstvo z vašo prijateljico Gabrijele! Seveda! Nekakšna skupnost mora brez dvoma biti, da se spoprijateljita dva človeka!" Nežno jo je prijel za roko. "Ali mi ne bi povedali svojega imena?" In rdeča ko škrlat, s pogledom v stran, je dejala: "Jaz sem Gabrijele." "Ah!" je vzkliknil in ji okrenil obraz k sebi. "To sem ves ta čas čutil." Prisrčno jo je potegnil k sebi in Gabrijele je prvič v življenju začutila, da ima človeka, ki jo ljubi, in ki mu je bila ona že od prvih besed iz dna duše vdana. POZOR ZAOSTANKARJI Vsak, ki mu je potekla naročnina, je dobil opomin. Vpoštevajte številke poleg naslova in poravnajte, da nam prihranite stroške. Uprava. Advertise in "Glas Naroda"

Kako močan je orel

Vsako leto slišimo, da je v tem in onem kraju, kje v Alpah, v Zgornji Italiji, v Kanadi in drugje ugrabil orel kakega otroka ali jaguje. Kmalu pa siedi tem vestem dopisznans-tvenikov ali zoologov ali lovcev, ki pravijo, da so te vesti lažjive, da orel ne more dvigniti in odnesti težjega predmeta ko 4 ali 5 kg. V Švici pa so to zadevo natančno preiskali in sicer so jo dognale in podpisale oblasti: švicarski veliki svet, občinski svet, neki inženjer, odvetnik in še dvanaest prič. Na podlagi tega poročila je blizu prelaza Jaun na poti na Petit-Mont, neki orel napadel čredo divjil. kozi. Orel je nekaj časa begal čredo, jo razpršil in dosegel svoj smoter, da dobi kako koza, ki bo sama ostala. Na to kozo je orel planil nizdol, jo vlekel po tleh in — jo dvignil. Držeč jo v krempljih, v višavo. Razločno je bilo videti, da je bila koza še živa. Opazovalci, po večini sami smučarji, so hoteli kozo rešiti. Vpili so, delali hrup in so orela tako prestrašili, da je slelničič z višine 80 m — tako visoko je bil kozo dvignil — spustil iz krempljev in pobegnil. Našli so potem kozo med jelkami, ki je pojemala in so jo morali usmrtiti. Koza so stahitali; tehtala je 12 kg. Torej je potrjeno in izpričano, da more orel igranje nesti po zraku pien, ki tehta več ko 10 kg. Ta primer pa ni edini, ki jih v poslednjih časih zvemo iz Švice. Druga vest je od gozdarja iz Innertkirchena. Gozdar je šel z dvema psoma po gozdu in je opazoval orla. Njegova dva psa pa sta iskala sled za divjačino. Mahoma jgozdar zapazil, kako je orel šinil nizdol. Čez nekaj sekund je zaslišal bevskanje svoje pisce. Prišedši tja je videl, da je bil orel psico napadel, a je ni mogel odnesti, pač pa jo je tako razkljuval, da je bila psica že poginila. Gozdar orla ni smel ustreliti, ker je orel pod lovsko zaščito. Tudi neki drugi lovec je sporočil, da mu je orel napadel psico ni jo odnesel. Pri vsem tem je pa pereče tole vprašanje: Kdo naj povrne škodo? Gozdar je bil tožil gozdarsko ravnateljstvo za 300 funtov kot povračilo ško de radi psa. Ravnateljstvo je dalo pritožbo švicarskemu svetu za varstvo gozdov. Na vsak način so v Švici orli jako drzni in so vedno nevarno, ker jih pa nihče ne sme preganjati in je vprašanje za povrnitev škode zares vprašanje, ki ga bodo morali rešiti v prilož ljudi in ne — orlov.

L. Ganghofer: Grad Hubertus :: Roman :: 172 Z razoranim obrazom se je obrnil proti sestri. "Žganje ne pomaga več. Poskusim pač spet z drugim." "Lorene! Za svetega Boga!" Brezmejen strah je kričal iz njenih pritajenih besed. Do kraja obupana se je vrgla Mali nanj in se ga oklenila za roko. "Lorene! Ali si čisto pozabil na Boga?" Bruckner se je samo hrupavo zasmejal in se otresel sestre. Poskusila je, da bi mu izrgala puško z rok. Spet se je zasmejal. "Nič naj te me skrbi! Ne bom hodil k tvojemu v njegov revir. Poiščem spet svojega starega tovariša. Govoriti bi se dalo z njim, je dejal." Odrinil je sestro in odpahnil vrata. V izbo je buhnil sunek vetra in ugasnil svečo. "Lorene!" je zahropla Mali. V temni-veži, kamor se je skozi odprta vrata zaganjal jug, je ujela brata, se obesila nanj in pustila, da jo je vlekel za seboj. "Lorene! Pomisli, kaj si prisegel svoji nboji Rezi! Pri vseh svetnikih — Lorene —" Kmet jo je sunil od sebe, da se je c-potekla in padla. A se je takoj pobrala, tekla po temi in klicala brata po imenu. Bučiči jug je požiral njene obupne klice. Prihuljen za se je fikel Bruckner s puško v roki čez travnike, prišel pa stezo čez hudournik in bi kmalu v gozdu. V črni senci dreves je zajel sapo. Ko je nabil puško, se je začel vzpenjati po temi vkreber. Čim više je bil, tem manj je pihalo. Hodil je dve uri, ko se je sredi gozda zasvetila pred njim jasa. Bilo je kopišče. Tri kope so se kadile, pred bajto, pokrito s skorjami, je bil kup žerjavice, ki je rdečkasto ožarjala prostor. Bruckner je prislonil puško na deblo, stopil h kopi, zajel prgišče prahu in si počrnil obraz. Potem se je napotil dalje. Proti dvem zjutraj je prišel do kamenite globače, kjer je stala Schipperjeva službena kočica. Skozi malo okno se je lesketal rdeč žar ognja. "Pa je zgoden! Morda zalezuje petelina?" Ognjeni žar je obseval zunaj tudi dim, ki se je valil po skodlasti strehi in se spuščal na tla — znamenje, da bo jutri zelo megleno. Na ognjišču je poieg plapolajočega ognja se-

CHICAGO — ZAČASA VELIKE VROČINE

Tekom zadnje velike vročine si je na tisoče oseb poiskalo hladila ob Michiganskem jezeru na znani "Gold Coast" obali. V ozadju so čikaški nebotačniki.

ZNAMENITI ROMANI KARLA MAYA

Kdo bi ne hotel spoznati "Vinetova", idealnega Indijanca, ki mu je postavil May s svojim romanom najlepši spomenik?

Kdo bi ne hotel biti z Mayem v "Padišahovi senci" pri "Oboževalcih Ognja", "Ob Vardarju"; kdo bi ne hotel čitati o plemenitem konju "Rihju in njegovi poslednji poti"?

TO SO ZANIMIVI IN DO SKRAJNOSTI NAPETI ROMANI I I

- IZ BAGDADA V STAMBUL 4 knjige, s slikami, 627 strani. Cena 1.90
V GORAH BALKANA 4 knjige, s slikami, 576 strani. Cena 1.90
PO DEŽELI SKIPETARJEV 4 knjige, s slikami, 577 strani. Cena 1.90
WINETOV 12 knjig, s slikami, 1753 strani. Cena 3.80
SATAN IN ISKARIOT 12 knjig, s slikami, 1764 strani. Cena 3.80
Z U T I 4 knjige, s slikami, 597 strani. Cena 1.90

Naročite jih lahko pri: KNJIGARNI "Glas Naroda" 216 West 18th Street New York, N. Y.

